

[Fiskeriministeren.]

set sig nødsaget til at deliberalisere denne handel. For Vesttysklands vedkommende har der dog senere igen fundet en reliberalisering sted, og i Frankrig har man netop for ganske nylig liberaliseret en vare som muslinger.

Imidlertid er der nu meget få lande, der har liberaliseret indførslen af fisk og fiskevarer næsten 100 pct., nemlig kun Storbritannien, Norge og Italien.

I handelsaftalen med Frankrig er der dog fortsat en begrænsning, ikke blot kvantitativt, men også med hensyn til fiskearterne, og loven er allerede af denne grund påkrævet for at overholde vareudvekslingsaftalen med dette land. Også et land som Holland, der har en liberaliseringsprocent på 92, har praktisk taget alle fiskearter af nogen betydning på bunden liste, og i handelsaftalen er der fastsat kvartalsmæssige begrænsninger i kontingenterne for bestemte nærmere angivne fiskearter, og såfremt vi ikke har den heromhandlede lov, har det under handelsforhandlingerne fra hollandsk side været fremført, at man slet ikke kunne forvente at opnå kontingenter for fisk og fiskevarer.

Også i forholdet til Østtyskland, Czekoslovakiet, Polen og flere andre af de øst-europæiske lande har det flere gange vist sig påkrævet at kunne gennemføre en vis regulering af eksporten, dels af hensyn til betalingsbalancen overfor disse lande, dels af hensyn til de med disse lande trufne aftaler.

De anførte betragtninger og eksempler gør det efter min opfattelse klart, at loven om ind- og udførsel af fisk også må bevare sin gyldighed i det kommende år. Jeg skal afholde mig fra at forudsige noget om, hvorvidt vi i fremtiden kan undgå en yderligere fortsættelse af lovens eksistens. Efter de hidtidige erfaringer vil jeg dog ikke være for optimistisk med hensyn til de kommende resultater.

Iøvrigt vil jeg bemærke, at fiskeriministeriet altid har bestræbt sig for at udøve den heromhandlede kontrol så lempeligt som muligt, og man har netop fornylig simplificeret systemet med hensyn til udførselsattester til dollar- og OEEC-landene, bortset fra Holland og Frankrig. Det er også med megen glæde, jeg i denne forbindelse har konstateret den anerkendelse, denne

nyordning har fået fra en af de store erhvervsorganisationers side, hvor det fremhæves, at man på en overordentlig praktisk måde har indført eksportfrihed, til trods for at fiskeriministeriet har en krævende kvalitetskontrol at tage hensyn til.

Lovforslaget har iøvrigt været forelagt for fiskeriministeriets eksportudvalg, hvori sidder repræsentanter for fiskerne, fiskeeksportører og fiskeindustrien, og udvalget har enstemmigt givet sin tilslutning til lovens forlængelse.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale dette forslag til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal dernæst for det høje ting fremsætte *forslag til lov om ophævelse af lov nr. 79 af 19. marts 1930; jfr. lov nr. 91 af 31. marts 1936 og lov nr. 524 af 22. december 1947, om oprettelse af et fiskeriråd.*

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, blev fiskerirådet oprettet ved lov af 19. marts 1930.

Rådet har i tidens løb spillet en vis rolle for fiskerierhvervets udvikling, men dets virksomhed er lidt efter lidt blevet stærkt indskrænket. Efter at fiskeriministeriet blev oprettet i 1947, blev det besluttet at nedlægge et særligt eksportudvalg, hvor fiskerierhvervet blev inddraget i et samarbejde med administrationen. Da dette samarbejde samtidig blev udstrakt til en række andre områder, på hvilke fiskeriet havde sin væsentlige betydning, blev berettigelsen af at opretholde rådet endnu mindre.

Fiskerirådet opnåede ikke at blive den fællesrepræsentation for hele fiskerierhvervet, som man oprindeligt havde tænkt sig. Grunden hertil var sikkert en frygt for, at rådet skulle berøve de enkelte hovedorganisationer noget af deres selvstændighed.

Efter loven er fiskerirådet — som det fremgår af bemærkningerne — sammensat dels af erhvervsrepræsentanter og dels af repræsentanter for administrationen, og desuden er fiskeriministeriets departementschef født formand. Et råd af denne karakter har vist sig at være uhensigtsmæssigt og uden væsentlig betydning for erhvervet.

Der eksisterer således ikke længere noget naturligt grundlag for rådets fortsatte eksistens, især ikke efter at fiskeriets hovedorganisationer er gået ind for tanken om oprettelse af et rent erhvervsråd, og det